

អ្នកណាជាអហរណករនៃសង្គ្រាម ដ៏មហាវិទ្យាសកម្ម ចូលក្នុង ប្រទេសខ្មែរ ?

១៧ មេសា ១៩៧៥- ១៧ មេសា ២០០៤

សង្គ្រាមនៅប្រទេសខ្មែរនាអំឡុងទសវត្ស៧០ បានបណ្តាលឲ្យកើតរបបប្រល័យពូជសាសន៍ខ្មែររហូតដល់ សព្វថ្ងៃនេះ។ សូមបញ្ជាក់ថា របបគ្រប់គ្រងកម្ពុជាបច្ចុប្បន្ននិងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យសុទ្ធសឹងតែត្រូវ បានដឹកនាំដោយពួកខ្មែរក្រហម ដែលមានប្រភពតែមួយគឺចេញពីបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ដែលជាកូនចៅ **របស់បក្សកុម្មុយនីស្តឥណ្ឌូចិនដឹកនាំដោយយួនហ្វូ-ជីមីញ៉ា**នោះ ។ គួរឲ្យច្បាប់ណាស់ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរទូទៅមិនចូលចិត្តលិខិតកុម្មុយនីស្តទេ ចុះហេតុអ្វីបានជាពួកកុម្មុយនីស្តនៅតែបន្តកាន់អំណាចនៅប្រទេសខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ១៩៧៥រហូតមកដល់ពេលនេះបាន ? **តើរាល់ការឡើងកាន់អំណាចរបស់ពួកនេះ ជាវត្តបំណង របស់ខ្មែរឬជាវត្តបំណងរបស់យួន ?**

ធម្មតាជម្រើសសង្គ្រាមជាដំណោះស្រាយទាល់ច្រកសម្រាប់ជាតិ ព្រោះវាជាល្បែងដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតមួយ ដែលត្រូវចំណាយជីវិតមនុស្សច្រើនណាស់។ អ្នកដឹកនាំយួនបានជ្រើសរើសយកផ្លូវនេះព្រោះតែសម្លឹង ឃើញផលប្រយោជន៍ធំៗដូចជា ការបង្រួបបង្រួមជាតិគេ ការវាតទឹកដី និងអាណានិគមបន្ថយកម្មដើម្បី បំពេញមហិច្ឆិតាត្រួតត្រាគេតាមរូបភាព “សហព័ន្ធតណ្ឌូចិន”។ ផុយទៅវិញ អ្នកដឹកនាំខ្មែរសម័យនោះជាពិសេសពួកក្រហមដូចជា នរោត្តម-សីហនុ ខៀវ-សំផន ប៉ុល-ពត អៀង-សារី នួន-ជា ជាដើម **បាននាំសង្គ្រាមរបស់យួនចូលមកក្នុងប្រទេសខ្មែរ**ដោយព្រោះ តែការឯងឯងស្រឡាញ់ពួកកុម្មុយនីស្ត ចិន យួន សូវៀត ជាជាងប្រជាជនឯង។ ឯគោលនយោបាយ “អព្យាក្រឹត” របស់ស្តេចសីហនុនោះគ្រាន់តែ ជាការបំភាន់មតិប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរនិងមតិអន្តរជាតិខ្លះប៉ុណ្ណោះ តាមការពិតស្តេចសីហនុបានចុះចូលជាមួយ ពួកកុម្មុយនីស្តតាំងពីទសវត្ស៥០មកម្ល៉េះ ជាពិសេសចាប់តាំងពីបានចុះកិច្ចព្រមព្រៀងនៅ “បានខុន” ឆ្នាំ ១៩៥៥។

គោលនយោបាយមិនច្បាស់លាស់ និងការមិនទទួលខុសត្រូវរបស់ស្តេចបានធ្វើឲ្យសេដ្ឋកិច្ចជាតិ ដែលកំពុងតែលិចលង់ស្រាប់ ត្រូវរងគ្រោះអន្តរាយធំរហូតរលាយទាំងប្រទេសដោយព្រោះតែសម្តេចដេក គ្រែជាមួយយួនហើយបានយកភ្លើងយួនមកដុតបំផ្លាញប្រជាជននិងជាតិឯង។ អសមត្ថភាពទូទៅនៃ រដ្ឋាភិបាលសង្គមរាស្ត្រនិយម

បានធ្វើឲ្យបាត់បង់ថវិការជាតិជាច្រើនដែលបណ្តាលមកពីអំពើពុករលួយ, បក្សពួកនិយម និងអសីលធម៌របស់ជនមួយក្តាប់តូចៗ

ស្តេចសីហនុបានប្រែក្លាយប្រទេសកម្ពុជាឲ្យទៅជាជម្រក និងស្តុកសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ សព្វបែបយ៉ាងដល់ ពួកយៀកកុង យៀកមិញ ក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងសហរដ្ឋ អាមេរិក និង វៀតណាមខាងត្បូង។ ប្រជាជនខ្មែរនៅចាំនៅឡើយទេ ពី ផ្លូវលំ ហូ-ជីមិញ ពី ការដឹកជញ្ជូនស្បៀង ថ្នាំពេទ្យ គ្រឿងសញ្ជាត ការរត់ពន្ធអង្ករទៅលក់ឲ្យយួន។ តើការណ៍ទាំងនេះ មិនមែនជាការ នាំភ្លើងចូលក្នុងផ្ទះទេឬ ?

កាលពីសន្និសីទនៅម៉ានីលនាឆ្នាំ១៩៥៥ ក្រុមប្រទេសនៃបក្សសម្ព័ន្ធយោធា“សេអាតូ” សាកសួររបញ្ជាក់ ពីគោលជំហរនយោបាយកម្ពុជា ស្តេចសីហនុបានបដិសេធមិនចូលរួម ដោយយកលេស“អព្យាក្រឹត” ។ **នេះជាចំណុចរបត់សំខាន់**ដែលប្រមុខរដ្ឋត្រូវឈ្លាសវៃ ក្នុងការសម្រេចចិត្តបើពុំនោះទេ ត្រូវសុំសេចក្តី សម្រេចពីសភាជាតិឬធ្វើប្រជានុម័តៗ ប៉ុន្តែស្តេចសីហនុ បានអត្ថនាមតម្រើសរើសយកសម្ព័ន្ធមិត្ត កុំមួយនិស្ត បានសំដែង ប្រតិកិរិយានឹងលោកសេរី និងបានរុញច្រានប្រទេសជាតិទាំងមូលឲ្យធ្លាក់ក្នុងភ្លើងសង្គ្រាម ដែលខ្លួនបាននាំចូលមកពីប្រទេសយួន។ ស្តេចសីហនុ បានប្រើគ្រប់មធ្យោបាយ បើកបង្ហាញ អន្តរជាតិថា ខ្លួននៅខាង“ប្តូកកុំមួយនិស្ត” ដោយបានក្លែងជាត្រូវទទួលរងការ ធ្វើរដ្ឋប្រហារពីពួក សាធារណរដ្ឋនិយម ដើម្បីបានលេសរត់ទៅចុះចូលជាមួយពួក តស៊ូខ្មែរក្រហម។ ស្តេចសីហនុ សប្បាយ រីករាយណាស់ដែលបានទទួលការ គាំទ្រពីមហាមិត្ត ចិន យួន កូរេ សូវៀត បារាំង ក្នុងការធ្វើសង្គ្រាម ប្រឆាំងនឹង ប្រជាជាតិឯង ។ សង្គ្រាមដ៏មហាវិវាទសកម្ម ដែលបានភ្ជាប់មករបបប្រល័យពូជសាសន៍ខ្មែរ នេះបានកាប់សម្លាប់ប្រជារាស្ត្រខ្មែររាប់លាននាក់ បានបំផ្លិចបំផ្លាញវប្បធម៌ជាតិ ឯកភាពជាតិអត្តសញ្ញាណជាតិ និងបានធ្វើឲ្យប្រទេសជាតិខ្មែរជាប់ផុសក្នុងការត្រួតត្រា របស់យួនរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះទៀត។

នៅពេលដែលពួកយួនយៀកកុងយៀកមិញ ចេះតែទន្ទ្រានចូលក្នុងដែនដីខ្មែរឥត ស្រាកស្រាន្តចាប់តាំងពី បារាំងបានដកចេញពីឥណ្ឌូចិនទៅ, ពេលខ្លះដោយបានទទួល អភ័យឯកសិទ្ធិធំពីសម្តេច, ប្រជារាស្ត្រខ្មែរ ដែលរស់នៅតាមជំនាព្រំដែនខាងកើត ត្រូវរងទុក្ខវេទនាដោយពួកយួនហៀតហៀនរំលោភ បំពានកាប់សម្លាប់ តាមតែអំពើចិត្តៗ ឯស្តេចសីហនុ, ប្រមុខរដ្ឋខ្មែរ ពេលនោះខំបន្តខ្មែរឯទៀតនិងអាម៉ីអាថាង ទុលបង្គំនម្តួយ ចំនួនដែលចេះតែស្រែក“ជយោសម្តេចឪ” “ជយោកោះសន្តិភាព” (មិនខុសពីពាក្យប្រជា

ចុងក្រោយនេះដោយសារ តែខ្មែរចាញ់បោកការញុះញង់និងមនោគមវិជ្ជាកុំមុយនីស្ត(ចិន-យួន) ខ្មែរបានជួននូវវិនាសកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរផ្ទុយ រករើខ្លួនមិនរួចរហូតដល់បច្ចុប្បន្ននេះ។ ទំនាស់ដ៏ហិង្សានេះនៅបន្តមកដល់សព្វថ្ងៃនេះទៀត ទោះបីជា ក្នុងរូកាតនៃការអនុវត្តលិខិតប្រជាធិបតេយ្យសេរីពហុបក្ស ក៏ទស្សនៈគណបក្សនិយមនេះបានបំពុលខ្មែរឲ្យ ក្រេចខ្ពស់ ផលប្រយោជន៍ជាតិអស់រលីង។ ជាសរុបខ្មែរនៅតែបែកសាមគ្គីគ្នាបរទេស ជិតខាងនៅតែលេប ត្របាក់ទឹកដីខ្មែរ និងមជនយួនចេះតែហូរចូលកាន់តែច្រើនទៅៗ ដែលអាចឲ្យខ្មែរក្លាយជាជនជាតិភាគតិច នៅលើទឹកដីរបស់ខ្លួនទៅវិញ ហើយអាចនឹងត្រូវរងទុក្ខ វេទនាដូចជាខ្មែរក្រោមសព្វថ្ងៃនេះដែរ។ តើ នរោត្តម-សីហនុ, ហ៊ុន-សែន, រុណ្ណារិទ្ធ, សម-រង្ស៊ី ចេះប្រមើលឃើញ គ្រោះថ្នាក់ដូចនេះដែរឬទេ ? តើ អ្នកណាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើវាសនាអនាគតរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ? តើប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ អាចទុកចិត្តលើ ពួកអ្នកដឹកនាំខាងលើនេះបានឬទេ ?

ចូរខ្មែរកុំក្រេច បទពិសោធន៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ បានបង្ហាញយើងថា ល្អកណា ខ្មែរនៅតែមានសាមគ្គីរវាងគ្នា សត្រូវពុំអាចឈ្នះយើងបានឡើយ។ ដូចនេះចំណុច គន្លឹះសម្រាប់សង្គ្រោះជាតិខ្មែរយើង គឺនៅត្រង់ សាមគ្គីភាព និង ឯកភាពជាតិទោះឯង។